

De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, DERTIENDE kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 6 oktober 2003 het hiernavolgend vonnis gewezen :

NOTITIENUMMER

GRIFFIENUMMER

66.72.2146/01/7

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, programmeur, geboren te _____ op _____
wonende te _____ ;

2. _____ huisvrouw, geboren te _____ op _____
wonende te _____ ;

Beklaagd van : Te _____ vanaf 13 juni 2001 tot en met datum der dagvaarding

De eerste en de tweede :

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerende bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:

aard en oppervlakte: huis 8 a 54 ca

wijk en nummer van het kadaster: _____ , zoals

blijkt uit de hier bijgevoegde kadastrale legger d.d. 18/07/2002 met artikelnummer _____ , toestand op 01/01/2002

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: _____ , geboren op _____ en geboren op _____ , beiden wonende te _____ ,

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop ontvangen op 28/09/1993 zoals blijkt uit het stuk vanwege de Ontvanger d.d. 19/07/2002

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 19 februari 2003 werd betekend aan de tweede beklagde persoonlijk en aan de eerste beklagde door afgifte aan zijn echtgenote ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 24 februari 2003 onder het nummer zodat voldaan is aan het vereiste in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van , substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklagden in hun middelen van verdediging voorgedragen door mr. , advocaat met kantoor te , die de beklagden heeft vertegenwoordigd.

De rechtbank nam tevens kennis van de door de raadsman van de beklagden neergelegde stavingsstukken.

1. Aanpassing der dagvaarding

De rechtbank heeft op de terechtzitting van 24 maart 2003 in de omschrijving van de feiten der enige tenlastelegging de woorden "*datum der dagvaarding*" gewijzigd in "*17 februari 2003*", de partijen ingelicht over deze aanpassing van de omschrijving en hen uitgenodigd ter zake desgevallend verweer te voeren met de mededeling dat nog steeds dezelfde feiten worden geïllustreerd als die beoogd door de oorspronkelijke tenlastelegging.

2. De gegrondheid van de strafvordering

2.1.

Door de beklagden werd respectievelijk op 12 en op 13 december 2001 verklaard dat sinds 13 juni 2001 hun hoofdverblijfplaats hadden genomen in het weekendverblijf gelegen te , dat hun eigendom was (st. 4 en 6). Dit pand is volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie (st. 3). Voor het oprichten van het weekendverblijf is een bouwvergunning voorhanden (st. 3 en 14). De beklagden werden na een weigering door het college van burgemeester en schepenen van op last van de Minister van Binnenlandse Zaken ingeschreven in dit weekendverblijf als hebbende daar hun hoofdverblijfplaats (st. 2). Het staat dan ook vast dat de beklagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging zoals aangepast.

2.2.

Door de beklaagden wordt verwezen naar moeilijkheden die zij zouden hebben gehad met het gemeentebestuur van (st. 4 en 6). Dat gegeven kan onmogelijk een rechtvaardiging op verschoning opleveren voor het delictueel handelen van de beklaagden. Het is niet omdat de gemeente, naar wordt voorgehouden door de beklaagden, hen niet objectief zou hebben behandeld m.b.t. de problematiek van geluidshinder veroorzaakt door een cultureel centrum, dat zij daardoor gerechtigd zouden zijn elders een inbreuk te plegen op de stedenbouwwetgeving.

2.3.

Op de openbare terechtzitting van 24 maart 2003 heeft de rechtbank de beklaagden in persoon gehoord en werd door hen om een uitstel verzocht om zich in orde te stellen. Er werd voorgehouden dat een woning werd aangekocht en dat er geen permanente bewoning meer zou zijn in de weekendwoning. Op de openbare terechtzitting van 8 september 2003 werd door de beklaagden een afschrift van een verkoopovereenkomst d.d. 13 maart 2003 voorgelegd waaruit blijkt dat zij te - een andere woning hebben aangekocht alsook een brief d.d. 17 maart 2003 van de notarissen waaruit blijkt dat zij bij de notaris hebben aangedrongen om zo snel mogelijk de aankoopakte te verkrijgen. Uit een derde neergelegd stuk blijkt dat de beklaagden op 27 mei 2003 bij het gemeentebestuur van aangifte hebben gedaan van adreswijziging (voor zichzelf en hun dochter) van het adres

De rechtbank vermag op basis van deze stukken aan te nemen dat de beklaagden zich inderdaad in orde hebben gesteld en het delictueel handelen zoals omschreven onder de enige tenlastelegging zoals aangepast in elk geval vanaf 27 mei 2003 is opgehouden. Dit neemt vanzelfsprekend de strafbaarheid niet weg van de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging zoals aangepast.

2.4.

De rechtbank merkt op dat door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door de artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg. Het is duidelijk dat de beklaagde door de niet vergunde bestemmingswijziging een ernstige inbreuk heeft gepleegd op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake

bestemming zoals ze werden vastgesteld bij het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan , zodat de depenalisering niet kan worden toegepast.

3. De straftoemeting

3.1.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

3.2.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

3.3.

De eerste beklaagde, thans jaar en de tweede beklaagde, thans jaar, wonen samen met hun thans . Volgens het inlichtingenbulletin is de eerste beklaagde programmeur en de tweede beklaagde huisvrouw. De beide beklaagden beschikken beiden over een vlekkeloos strafrechtelijk verleden. Dit laat enige mildheid bij de straftoemeting toe.

3.4.

De beklaagden hebben op de zitting van 8 september 2003 middels hun raadsvrouw verzocht om de uitspraak van veroordeling in hunnen hoofde op te schorten. De rechtbank acht een loutere schuldigverklaring evenwel geen adequate strafrechtelijke reactie op de door de beklaagden gepleegde feiten en is van oordeel dat hen dit onvoldoende de ernst van deze feiten zou doen inzien en bij hen onvoldoende een gedragsverbetering zou bewerkstelligen. Overigens ziet de rechtbank niet in hoe de veroordeling tot een geldboete, zoals opgelegd bij dit vonnis, zou leiden tot de sociale declassering van de beklaagden of hun sociale reclassering zou belemmeren.

3.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.6.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden en voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, zoals aangepast, de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. Aangezien de feiten zowel voor als na 1 januari 2002 werden gepleegd moet de geldboete in EUR worden opgelegd zonder omrekening.

4. De herstellvordering

4.1.

Bij brief d.d. 15 juli 2002 werd door het college van burgemeester en schepenen van een eensluitend afschrift bezorgd van een beslissing van voormeld college d.d. 3 juni 2002 waarbij op gemotiveerde wijze werd beslist om m.b.t. de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, zoals aangepast, een herstelmaatregel te vorderen bestaande in het staken van het strijdig gebruik (st. 22-24). Bij brief d.d. 18 maart 2003 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die in dit dossier geen herstellvordering had bezorgd, het volgende gemeld : *"Na onderzoek is gebleken dat deze overtreding is gelegen in een geïnventariseerde cluster. De Minister heeft met de vertegenwoordigers van de parketten-generaal in de Commissie Vervolgbeleid afgesproken dat er voor deze overtredingen geen herstellvorderingen zullen worden geformuleerd in afwachting van het resultaat van de besprekingen in de parlementscommissie leefmilieu en ruimtelijke ordening met betrekking tot de problematiek weekendverblijven"*.

4.2.

Zoals werd uiteengezet onder punt 2.3. bestaat de inbreuk op de stedenbouwregeling, zoals omschreven onder de enige tenlastelegging, zoals aangepast, der dagvaarding sinds 27 mei 2003 niet langer meer. Er is dan ook geen reden meer om in te gaan op de door het college van burgemeester en schepenen gevorderde herstelmaatregel.

4.3.

De rechtbank dient dan ook de eventuele toepasselijkheid van artikel 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet), dat bepaalt dat voor inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 het voorafgaand en eensluitend advies is vereist van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, niet te onderzoeken.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 38, 39, 40 en 50 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 1, 1°, 147, 148, 149, 153 en 204 ;

Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, art. 2 § 1 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Past in de dagvaarding de woorden "*datum der dagvaarding*" aan in "*17 februari 2003*".

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling in hoofde van de
beklaagden er voor de feiten omschreven onder
de enige tenlastelegging, zoals aangepast, op te schorten.

Veroordeelt de beklaagden _____ en _____ voor de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging, zoals aangepast, elk tot een GELDBOETE van 26,00 EUR, met 40 decimes verhoogd, 130,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagden _____ en _____ uitgesproken geldboeten van 130,00 EUR zullen kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 8 DAGEN.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van 10,00 EURO, met 40 deciemmen verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk EENMAAL deze bijdrage in hoofde van de beklaagde _____ en EENMAAL deze bijdrage in hoofde van de beklaagde _____

Wijst de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ af.

Legt de beklaagden _____ en _____ bovendien elk een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 107,74 EUR.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZES OKTOBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

_____, alleensprekend rechter in strafzaken.
_____, substituut procureur des Konings
_____, ea adjunct-griffier